

[Arbejdsministeren]

I begrundelsen for spørgsmålet er det anført, at arbejdsformidlingen er for langsom i sin sagsbehandling – med den følge, at ledige stillinger anmeldt til arbejdsformidlingen ofte besættes ad anden vej.

Jeg vil gerne hertil sige følgende:

Statistikken over anmeldte ledige stillinger og besatte pladser viser, at arbejdsformidlingen er effektiv, hvad angår besættelsen af anmeldte ledige stillinger. Således var i februar 1982 ved månedens udgang kun 187, dvs. knap 2 pct., ud af i alt 9.548 nyanmeldte ledige pladser ubesatte.

Statistikken for tidligere år viser et lignende forhold mellem nyanmeldte ledige pladser og ubesatte pladser.

Når en anmeldt ledig stilling undtagelsesvis ikke kan besættes, skyldes det ofte, at der til stillingen stilles særlige krav, som de tilmeldte ledige ved det pågældende AF-kontor ikke umiddelbart kan honorere. Således viser en opgørelse, som AF-kontorerne har foretaget over ubesatte pladser i 1981, at en relativt stor andel af disse var stillinger med uddannelseskra- (i gennemsnit krævedes til 63 pct. af disse stillinger faglig eller videregående uddannelse).

At sagsbehandlingen kan tage nogen tid, hænger sammen med, at man som regel indkalder arbejdssøgende til en samtale med AF, inden formidling foretages. Herved sikres en kvalitativt bedre formidling, idet man gennem samtalen opnår, at den formidlede får alle oplysninger om den ledige stilling, og at man formidler den rette person. Undtagelsen er vikarstillinger og andre stillinger, som skal besættes med meget kort varsel.

Det vil normalt være en fordel for arbejdsgiverne, at der er den fornødne tid til at foretage en kvalificeret sagsbehandling på AF i forbindelse med besættelse af ledige stillinger. Det er ofte fra AF-kontorerens side blevet påpeget, at arbejdsgiverne henvender sig i sidste øjeblik for at få besat en ledig stilling. Dette øger naturligvis ikke formidlingernes kvalitet, og man søger derfor at tilskynde arbejdsgiverne til at anmelde ledige stillinger i god tid. AF-kontoret vil, hvis en stilling anmeldes i god tid, have mulighed for at videregive oplysningerne om stillingen til andre kontorer, såfremt man ikke umiddelbart selv kan besætte den.

Siden vedtagelsen af arbejdsloshedslovens § 19 a har AF intensiveret den opsøgende

virksomhed over for arbejdsgivere. Dette er sket blandt andet for at få indhentet oplysninger om ledige stillinger i god tid, men også for generelt at øge arbejdsgivernes viden om AFs service. Det er mit indtryk, at dette arbejde fungerer godt, og at mange arbejdsgivere forstår, at det vil være en fordel for dem, hvis AF får meddelelsen om ledige stillinger i rimelig tid, forinden besættelsen skal finde sted.

Desuden vil jeg gerne nævne, at der vil blive bedre muligheder for hurtigt at sprede oplysninger om arbejdssøgende og om ledige stillinger, når AF i hovedstadsområdet bliver EDB'iseret via AF-MATCH.

Man bestræber sig således på ad forskellige veje at øge AF-systemets mulighed for at foretage kvalificerede formidlinger, hvilket er en forudsætning for, at arbejdsgivere i højere grad kan motiveres til at anvende AF, når der skal besættes ledige stillinger.

Spm. nr. S 294

Til finansministeren (26/11 82) af:

Barsøe-Carnfeldt (UP):

»Ministeren bedes oplyse, hvilke regler der gælder for brug af offentlige telefoner, bortset fra mønttelefoner, og meddele sit skøn over de omkostninger, der er forbundet med privat brug af offentlige telefoninstallationer på samtlige offentlige virksomheder, inkl. statsadministrationen, samt over størrelsen af de faktiske totale udgifter til telefonanvendelse.«

Begrundelse

De stadigt stigende telefon- og abonnementsudgifter er blevet en byrdefuld post for erhvervslivet, og mange virksomheder har været tvunget til at indføre strenge regler for brug af virksomhedens telefoner til private formål.

De forhøjede telefontakster er ikke et særkende for erhvervsvirksomheder, men er lige så belastende for offentlig virksomhed.

På samme måde som de private virksomheder bør det offentlige, og måske endog i særdeleshed, være opmærksomt på denne omkostningsside og indføre foranstaltninger, der begrænser eller forbyder al privatbrug af offentlige institutioners telefoner, medmindre det er uopsætteligt og livsvigtigt.